

Súd: Okresný súd Bratislava I
Spisová značka: 16C/13/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1118208346
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 05. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Doricová
ECLI: ECLI:SK:OSBA1:2019:1118208346.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava I v Bratislave sudkyňou JUDr. Zuzana Doricovou v spore žalobcu: P. H., narodený XX.XX.XXXX, bytom A. I. X, XXX XX A. právne zastúpený JUDr. Lubomír Müller, usadený euroadvokát, Nábřežie sv. Metoda 120/14, 971 01 Prievidza proti žalovanej: Slovenská republika zastúpenej Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné nám. 13, 813 11 Bratislava o zaplatenie 2.589,08 eur s príslušenstvom takto

rozhodol:

I. Súd žalobu zamietá.

II. Súd žalovanej voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobou doručenou Okresnému súdu Bratislava I dňa 15.05.2018 domáhal voči žalovanej zaplatenia sumy vo výške 2.589,08 eur s príslušenstvom titulom náhrady škody v podobe straty na zárobku. Žalobca žalobu odôvodnil tým, že rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 5T/154/91 zo dňa 19.12.1991 bol žalobca uznaný za vinného za trestný čin nenastúpenia civilnej služby podľa § 272a Trestného zákona č. 140/1961 Zb. a bol odsúdený k trestu odňatia slobody v trvaní 7 mesiacov s podmieneným odkladom so skúšobnou dobou 14 mesiacov. Následne rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 5T/50/92 zo dňa 29.04.1992 bol žalobca opätovne odsúdený za trestný čin vyhýbanie sa výkonu civilnej služby podľa § 272c Trestného zákona č. 140/1961 Zb. a bol mu uložený nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 6 mesiacov nepodmienečne so zaradením do I. nápravno-výchovnej skupiny. Proti rozsudku sp. zn. 5T/50/92 zo dňa 29.04.1992 podal žalobca odvolanie, ktoré bolo ako nedôvodné zamietnuté. Uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 5T/154/91 zo dňa 29.07.1992 bol podmienený trest odňatia slobody uložený žalobcovi rozsudkom sp. zn. 5T/154/91 zo dňa 19.12.1991 premenený na nepodmienečný trest odňatia slobody, nakoľko sa žalobca neosvedčil. Žalobca bol na osobnej slobode obmedzený od 21.07.1992 do 21.08.1993 t.j. celkom 13 mesiacov. Uznesením Okresného súdu Banská Bystrica č.k. 1Nt/63/2015-32 zo dňa 28.01.2016 v spojení s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 2Tos/45/2016 zo dňa 01.06.2016 bola povolená obnova konania vo veci druhého odsúdenie a zároveň bol zrušený rozsudok zo dňa 29.04.1992 a všetky obsahovo nadväzujúce rozhodnutia. Uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 5T/50/1992 zo dňa 20.12.2016 bolo trestné stíhanie žalobcu zastavené pre neprípustnosť. Žalobca sa domáhal náhrady ušlého zárobku. Uviedol, že zákonné predpoklady pre priznanie nároku sú dané. Za nezákonné rozhodnutie žalobca označil rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 5T/154/91 zo dňa 19.12.1991 a rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 5T/50/92 zo dňa 29.04.1992. Žalobca bol obmedzený na osobnej slobode a jeho nezákonným väznením mu vznikla škoda a má nárok na náhradu ušlého zárobku na základe čl. 5 ods. 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Žalobca mal tiež za to, že je dostatočne preukázaná aj príčinná súvislosť keď v dôsledku nezákonného rozhodnutia

došlo k nezákonnému väzneniu žalobcu a tým aj k strate zárobku. Žalobca mal v roku 1993 základný plat 6.000,00 Sk t.j. 199,16 eur . Strata na zárobku za 13 mesiacov predstavuje sumu 2.589,08 eur. Žalobca si nárok na náhradu za stratu na prémie a valorizáciu, na náhradu ktorých má nárok však neuplatnil a domáhal sa náhrady škody len v sume 2.589,08 eur

2. Žalovaná sa k žalobe žalobcu vyjadrila písomne a žalobu žiadala ako nedôvodnú zamietnuť. Žalovaná vzniesla námietku premičania keď podľa § 23 zákona č. 58/1969 Zb. nárok alebo rozhodnutie odsudzujúce na miernejší trest alebo rozhodnutie, ktorým bolo trestné konanie zastavené. Začiatok plynutia premičania sa viaže na deň právoplatnosti rozhodnutia, ktorým bolo trestné stíhanie zastavené t.j. 21.12.2016. Žalobca žalobu podal na súd dňa 15.05.2018 t.j. po viac ako jednom roku odo dňa rozhodujúcej skutočnosti. Jednoročná lehota podľa zákona č. 58/1969 Zb. je lehota objektívna tzn., že na jej plynutie nemá vplyv ani prípadné podanie žiadosti o predbežné prerokovanie. Posledný deň na podanie Žalovaná sa i napriek skutočnosti, že žaloba žalobcu bola podaná na súd po uplynutí jednoročnej objektívnej premičacej lehoty vyjadrila i vo veci a uviedla, že pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu ušlého zárobku je nevyhnutné preukázať zárobok, o ktorý bol žalobca skutočne ukrátený tzn. že žalobca musí preukázať, že mu skutočne v čase obmedzenia jeho osobnej slobody určitý zárobok ušiel. Podľa rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/195/2015 zo dňa 29.03.2017 ušlý zisk sa v súlade s konštantnou judikatúrou súdov definuje ako ujma spočívajúca v tom, že u poškodeného nedošlo v dôsledku škodnej udalosti k rozmnoženiu majetkových hodnôt, hoci sa to s ohľadom na pravidelný beh vecí dalo očakávať. Zo žalobcom predloženej Pracovnej zmluvy zo dňa 19.08.1993 vyplýva, že žalobca do zamestnania nastúpil dva dni predtým ako bol vôbec prepustený z trestu odňatia slobody na slobodu. Nie je teda možné súhlasiť s tvrdeniami žalobcu o vzniku nároku na náhradu ušlého zárobku/zisku. Pracovná zmluva je datovaná v deň, keď bol žalobca preukázateľne obmedzený na osobnej slobode. Vo vzťahu k uplatnenej náhrade nároku na náhradu ušlého zárobku/zisku žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal v čom mal spočívať jeho ušlý zárobok po dobu trinástich mesiacov, keď ako dôkaz označil pracovnú zmluvu, ktorá bola uzatvorená 19.08.1993 s dňom nástupu do práce dňa 19.08.1993. V konaní na náhradu ušlého zárobku je žalobca zaťažený dôkazným bremenom ohľadom vzniku ušlého zárobku v priamej príčinnej súvislosti s titulom ako aj presne verifikovateľnou výškou ušlého zárobku. Žalobca uvedené nepreukázal, keď nepreukázal v čase výkonu trestu odňatia slobody trvanie akéhokoľvek pracovného pomeru. Vo vzťahu k uplatnenej výške nároku žalovaná uviedla, že zo žalobcom predloženého mzdového dekrétu z 19.08.1993 vyplýva základná mesačná mzda a tarifný stupeň ale nie je z neho zrejmé či bola mesačná mzda žalobcu uvedená ako hrubá mzda alebo čistá mzda. S odkazom na už uvedený rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/195/2015 zo dňa 29.03.2017 možno ušlý zisk definovať tak, že ide o sumu ktorá je vypočítaná z hrubej mzdy zamestnanca (brutto) po odrátaní všetkých zrážok vo forme odvodov a daní čiže čistá mzda (netto). Nie je preto možné, aby žalobcovi ušiel zárobok vo forme hrubej mzdy t.j. 6.000 Sk (199,16 eur) za mesiac, keďže by sa majetok žalobcu o takúto sumu nikdy nezväčšil. Žalovaná opätovne poukázala na to, že pre prípadné určenie výšky ušlého zárobku nie je podstatné, aký príjem žalobca dosahoval po prepustení z výkonu trestu odňatia slobody resp. dva dni pred prepustením na slobodu. Žalovaná tiež namietla existenciu príčinnej súvislosti medzi obmedzením osobnej slobody a stratou na zárobku, nakoľko minimálne v období od 21.07.1992 do 18.08.1993 žalobca nemal uzavretý pracovný pomer so žiadnym zamestnávateľom resp. o tom nepredložil žiaden dôkaz.

3. Žalobca k vyjadreniu žalovanej k žalobe uviedol, že nárok žalobcu nie je premičaný. Žalobca požiadal o odškodnenie dňa 08.09.2017, žalovaná nárok žalobcu zamietla dňa 07.03.2018 teda pred podaním žaloby. Od dátumu právoplatnosti uznesenia o zastavení trestného stíhania 21.12.2016 do podania žaloby dňa 15.05.2018 ubehol 1 rok 4 mesiace a 25 dní. Od toho času je nutné odpočítat podľa § 9 ods. 1, § 22 ods. 3 zákona č. 58/1969 Zb. dobu 6 mesiacov (od 08.09.2017 až 07.03.2018) dobu po ktorú žalovaná nárok predbežne prerokovávala. Nárok bol uplatnený v zmysle § 23 zákona č. 58/1969 Zb. a z publikácie „Prováděcí a souvisící předpisy k občanskému zákoníku“ od autorov JUDr. Jaroslav Bičovský, JUDr. Milan Holub a JUDr. Jozef Fiala vyplýva, že „I zde dochází k zastavení běhu promlčací lhůty podľa § 22 odst. 3 zákona, neboť tyto nároky musí být preběžně projednány podle zákona“. K tvrdeniu žalovanej, že žalobcom predložený doklad môže oprávňovať žalobcu k náhrade ušlého zárobku za obdobie od 19.08.1993 do 21.08.1993 žalobca uviedol, že predmetom žaloby je to čo si mohol žalobca realisticky zarobiť keby vo výkone trestu nebol. Pokiaľ žalobca predložil pracovnú zmluvu, ktorú uzatvoril pred prepustením z výkonu trestu možno realisticky predpokladať, že obdobný zárobok mohol dosiahnuť aj behom celého výkonu trestu . K spochybneniu, že žalobca si mohol zarobiť 6.000 Sk (199,16 eur) mesačne nakoľko v mzdovom dekréte z 19.08.1993 je uvedená hrubá mzda uviedol, že

suma 6.000 Sk bola základná mesačná mzda, ku ktorej patrili prémie a odmeny a preto keď si žalobca v roku 2018 žiada náhradu vo výške 6.000 Sk (199,16 eur) mesačne, je to veľmi skromné. K tvrdeniu, že žalobcovi nepatrí náhrada ušlého zárobku za dobu od 21.07.1992 do 18.08.1993 pretože žalobca nemal uzatvorený pracovný pomer so žiadnym zamestnávateľom uviedol, že v uvedenom období bol nezákonne väznený a keby väznený nebol tak by mohol pracovať a nič by nežiadal. Príčinná súvislosť existuje, keď strata na zárobku žalobcovi vznikla kvôli tomu, že bol nezákonne väznený.

4. Súd vykonal stranami všetky označené dôkazy oboznámením sa s predloženými listinnými dokladmi - potvrdenie Archívu Zboru väzenskej a justičnej stráže č. AZVJS-3-1/2017 zo dňa 03.01.2017, uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica č.k. 1Nt/63/2015-32 zo dňa 28.01.2016, uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 2Tos/45/2016 zo dňa 01.06.2016, uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica č.k. 5T/50/1992 zo dňa 20.12.2016,

žiadosť žalobcu o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody podaná na Ministerstve spravodlivosti SR dňa 08.09.2017, oznámenie Ministerstva spravodlivosti SR č. 33612/2018-141 zo dňa 07.03.2017 o výsledku predbežného prerokovania nároku na náhradu škody, pracovná zmluva žalobcu zo dňa 19.08.1993, mzdový dekrét zo dňa 19.08.1993.

5. Súd mal v konaní po oboznámení sa s obsahom listinných dokladov a na základe zhodných tvrdení strán za preukázané, že

5.1. Okresný súd Banská Bystrica rozsudkom sp. zn. 5T/154/91 zo dňa 19.12.1991 uznal žalobcu vinným z trestného činu nenastúpenia civilnej služby podľa § 272a Trestného zákona č. 140/1961 Zb. vtedy v platnom znení a bol odsúdený na trest odňatia slobody v trvaní 7 mesiacov s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu v trvaní 14 mesiacov.

5.2. Okresný súd Banská Bystrica rozsudkom sp. zn. 5T/50/92 zo dňa 29.04.1992 uznal žalobcu vinným z trestného činu vyhýbanie sa výkonu civilnej služby podľa § 272c Trestného zákona č. 140/1961 Zb. a bol odsúdený na trest odňatia slobody v trvaní 6 mesiacov nepodmienečne.

5.3. Uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 5T/154/91 zo dňa 29.07.1992 bol podmienený trest odňatia slobody uložený žalobcovi rozsudkom sp. zn. 5T/154/91 zo dňa 19.12.1991 premenený na nepodmienečný trest odňatia slobody, nakoľko sa žalobca neosvedčil.

5.4. Žalobca bol na osobnej slobode obmedzený od 21.07.1992 do 21.08.1993 ako to vyplýva z Potvrdenia o výkone väzby (VV), výkone trestu odňatia slobody (VTOS) vydaného Archívom Zboru väzenskej a justičnej stráže č. AZVJS-3-1/2017 zo dňa 03.01.2017. Podľa potvrdenia bol žalobca vo výkone trestu odňatia slobody od 21.07.1992 do 21.01.1993, odsúdený KS BB č.k. 5T/50/92 pre § 272/c ods. 1 a hneď nastúpil ďalší trest od 21.01.1993 do 21.08.1993, odsúdený KS B. Bystrica č.k. 5T/154/91 pre §272a, prepustený z ústavu Kráľová.

5.5. Okresný súd Banská Bystrica uznesením č.k. 1Nt/63/2015-32 zo dňa 28. januára 2016 v spojení s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 2Tos/45/2016 zo dňa 01.06.2016 povolil obnovu konania v prospech odsúdeného žalobcu vo veci Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 29.04.1992 č.k. 5T 50/1992 (vo veci druhého odsúdenia) a podľa § 400 ods. 1 Trestného poriadku v rozsudku č.k. 5T 50/1992 zo dňa 29.04.1992, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 01.07.1992 zrušil výrok o vine a treste ako aj všetky rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 01.06.2016.

5.6. Okresný súd Banská Bystrica uznesením sp. zn. 5T/50/1992 zo dňa 20.12.2016 podľa § 281 ods. 1 Trestného poriadku z okolností uvedených v § 9 ods. 1 písmeno e) Trestného poriadku trestné stíhanie žalobcu pre trestný čin vyhýbania sa civilnej služby podľa § 272c ods. 1 trestného zákona č. 140/1961 Zb. zastavil, pretože išlo o osobu, proti ktorej sa skoršie stíhanie pre ten istý skutok skončilo právoplatným rozsudkom. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 21.12.2016.

5.7. Žalobca predložil pracovnú zmluvu zo dňa 19.08.1993, ktorú uzatvoril so zamestnávateľom SOFTIP spol. s r.o.. Podľa pracovnej zmluvy žalobca ako pracovník mal vykonávať prácu v banskej Bystrici vo funkcii programátor. Deň nástupu do práce bol určený na 19.08.1993. Pracovný pomer bol uzatvorený na dobu neurčitú.

5.8. Mzdovým dekrétom zo dňa 19.08.1993, ktorý bol neoddeliteľnou súčasťou platnej pracovnej zmluvy, spoločnosť SOFTIP spol. s r.o. v zmysle pracovnej zmluvy (prípadne dohody o jej zmene) priznala žalobcovi ako zamestnancovi s účinnosťou od 19.08.1993 základnú mzdu 6.000,- eur v tarifnom stupni č. 9 pričom v základnej mzde bola zahrnutá aj odmena za prípadnú prácu nadčas.

5.9. Žalobca žiadosťou doručenou Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky dňa 08.09.2017 požiadal o odškodnenie a zadosťučinenie z dôvodu vykonaného trestu odňatia slobody na základe rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 19.12.1991 sp. zn. 5T 154/91 a zo dňa 29.04.1992

sp.zn. 5T 50/92. Žalobca žiadal okrem iného tiež o náhradu ušlého zárobku za dobu neoprávneného väznenia od 21.07.1992 do 21.08.1993 s tým, že jeho základná mesačná mzda predstavovala 6.000,- Sk (199,16 eur) čo predstavuje sumu 2.589,08 eur (199,16 eur x 13 mesiacov) k čomu pripočítal prémie, valorizáciu a úrok z omeškania a žiadal spolu sumu vo výške 4.000,- eur.

5.10. Ministerstvo spravodlivosti SR podaním č. 33612/2018-141 zo dňa 07.03.2017 oznámilo žalobcovi výsledok predbežného prerokovania nároku na náhradu škody a uviedlo, že žiadosť bola predbežne prerokovaná v zmysle zákona č. 58/1969 Zb. pričom žiadosti nebolo vyhovené. Podľa názoru ministerstva nebolo vo veci preukázané splnenie zákonných predpokladov vzniku nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy - nezákonné rozhodnutie, vznik škody/nemajetkovej ujmy a ani príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vzniknutou škodou/nemajetkovou ujmom. Žiadosť žalobcu bola posúdená ako nedôvodná.

6. Súd základ uplatneného nároku žalobcu posúdil podľa zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom a ustanovení Občianskeho zákonníka.

7. Podľa § 27 ods. 1 Zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov zodpovednosť za škodu podľa tohto zákona sa vzťahuje na škodu spôsobenú rozhodnutiami, ktoré boli vydané odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona a na škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona.

Podľa § 27 ods. 2 Zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov zodpovednosť za škodu spôsobenú rozhodnutiami, ktoré boli vydané pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona a za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona, sa spravuje doterajšími predpismi.

7.1. Zákon č. 514/2003 Z.z. nadobudol účinnosť 1. júla 2004 a žalobca sa domáhal náhrady škody v dôsledku rozhodnutia súdu - rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 5T 154/91 zo dňa 19.12.1991 a rozsudku sp. zn. 5T 50/92 zo dňa 29.04.1992, rozsudkov Okresného súdu Banská Bystrica, ktorými bol uznaný vinným a odsúdený na trest odňatia slobody, ktorý aj v čase od 21.07.1992 do 21.08.1993 t.j. v rozsahu 13 mesiacov vykonal. Rozhodnutia, ktorými bol žalobca odsúdený na trest odňatia slobody boli vydané pred nadobudnutím účinnosti Zákona č. 514/2003 Z.z. a preto súd posudzoval nárok žalobcu podľa ustanovení Zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom.

8. Podľa § 1 ods. 1 Zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom štát zodpovedá za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, ktoré v občianskom súdnom konaní a v konaní pred štátnym notárstvom, v správnom konaní, ako aj v konaní pred miestnym ľudovým súdom, a ďalej v trestnom konaní, pokiaľ nejde o rozhodnutie o väzbe alebo treste, vydal štátny orgán alebo orgán štátnej organizácie (ďalej len "štátny orgán"). Štát zodpovedá taktiež za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím orgánu spoločenskej organizácie vydaným pri plnení úloh štátneho orgánu, ktoré na túto organizáciu prešli.

Podľa § 1 ods. 2 Zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

Podľa § 6 ods. 1 Zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o treste má voči štátu ten, na kom bol úplne alebo čiastočne vykonaný trest, ak v neskoršom konaní bol spod obžaloby oslobodený alebo ak bolo proti nemu trestné stíhanie zastavené.

Podľa § 9 ods. 1 Zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe alebo treste je potrebné vopred prerokovať s ústredným orgánom. Ak ide o rozhodnutie vydané v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní, ako aj v konaní pred štátnym notárstvom alebo miestnym ľudovým súdom, je ústredným orgánom Ministerstvo spravodlivosti tej republiky, na území ktorej má sídlo orgán, ktorý rozhodol v prvom stupni. Ak však ide o rozhodnutie vydané v trestnom konaní proti osobám podliehajúcim vojenskej súdnej právomoci, je týmto orgánom ústredný orgán, ktorý vykonáva správu vojenských súdov. V ostatných prípadoch je týmto orgánom,

a) ak ide o vec patriacu do pôsobnosti Československej socialistickej republiky, federálny ústredný orgán, do pôsobnosti ktorého patrí odvetvie štátnej správy, v ktorom bolo nezákonné rozhodnutie vydané,
b) ak ide o vec patriacu do pôsobnosti Českej alebo Slovenskej socialistickej republiky, ústredný orgán republiky, do pôsobnosti ktorého patrí odvetvie štátnej správy, v ktorom bolo nezákonné rozhodnutie vydané, a ak niet takéhoto ústredného orgánu, Ministerstvo spravodlivosti; to platí aj v prípade, keď nezákonné rozhodnutie vydal orgán spoločenskej organizácie (§ 1 ods. 1).

Podľa § 20 Zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom pokiaľ nie je ustanovené inak, spravujú sa právne vzťahy upravené v tomto zákone Občianskym zákonníkom.

Podľa § 21 Zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom strata na zárobku sa uhrádza, aj keď nejde o škodu na zdraví. Ustanovenie § 447 ods. 2 Občianskeho zákonníka platí v týchto prípadoch obdobne.

Podľa § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka, uhrádza sa skutočná škoda a to, čo poškodenému ušlo (ušlý zisk).

Podľa § 445 Občianskeho zákonníka, strata na zárobku, ku ktorej došlo pri škode na zdraví, uhrádza sa peňažným dôchodkom; pritom sa vychádza z priemerného zárobku poškodeného, ktorý pred poškodením dosahoval.

Podľa § 447 Občianskeho zákonníka náhrada za stratu na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti poškodeného alebo pri invalidite sa posúdi a suma tejto náhrady sa určí rovnako ako suma úrazovej renty podľa všeobecných predpisov o sociálnom poistení.

9. Súd po vyhodnotení vykonaného dokazovania a po právnom vyhodnotení veci dospel k záveru, že žalobe žalobcu na náhradu škody nie je možné vyhovieť, nakoľko žalobca nepreukázal kumulatívne splnenie zákonom požadovaných podmienok pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody podľa Zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom a ním uplatnený nárok na náhradu škody je premlčaný.

10. Podľa citovaných ustanovení zákona č. 58/1969 Zb. ide o prípad objektívnej zodpovednosti štátu za škodu za súčasného splnenia troch podmienok a to nezákonné rozhodnutie orgánu štátu, existencia škody ako majetkovej ujmy vyjadriteľnej v peniazoch a príčinná súvislosť medzi škodou a nezákonným rozhodnutím.

11. Jedným z predpokladov zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú rozhodnutím o treste je preukázanie, že trest odňatia slobody bol vykonaný trest a v neskoršom konaní bol ten, ktorý trest odňatia slobody vykonal bol spod obžaloby oslobodený alebo bolo proti nemu vedené trestné stíhanie zastavené.

11.1. Súd mal vykonaným dokazovaním za preukázané, že žalobca bol rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 5T/154/91 zo dňa 19.12.1991 uznaný vinným z trestného činu nenastúpenia civilnej služby podľa § 272a Trestného zákona č. 140/1961 Zb. vtedy v platnom znení a bol odsúdený na trest odňatia slobody v trvaní 7 mesiacov s podmiennečným odkladom na skúšobnú dobu v trvaní 14 mesiacov. Rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 5T/50/92 zo dňa 29.04.1992 bol uznaný vinným z trestného činu vyhýbanie sa výkonu civilnej služby podľa § 272c Trestného zákona č. 140/1961 Zb. a bol odsúdený na trest odňatia slobody v trvaní 6 mesiacov nepodmienečne. Uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 5T/154/91 zo dňa 29.07.1992 bol podmiennečný trest odňatia slobody uložený žalobcovi rozsudkom sp. zn. 5T/154/91 zo dňa 19.12.1991 premenený na nepodmienečný trest odňatia slobody, nakoľko sa žalobca neosvedčil. Trestné stíhanie žalobcu pre trestný čin vyhýbania sa civilnej služby podľa § 272c ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb., ktoré skončilo právoplatným odsúdením žalobcu rozsudkom sp. zn. 5T 50/1992 zo dňa 29.04.1992, bolo uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 5T/50/1992 zo dňa 20.12.2016 právoplatne zastavené, pretože v prípade žalobcu išlo o osobu, proti ktorej sa skoršie stíhanie pre ten istý skutok skončilo právoplatným rozsudkom. Súd pred zastavením trestného stíhania žalobcu v tejto trestnej veci uznesením č.k. 1Nt/63/2015-32 zo dňa 28. januára 2016 v spojení s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 2Tos/45/2016 zo dňa 01.06.2016 povolil obnovu konania v prospech odsúdeného

žalobcu v trestnej veci sp. zn. 5T 50/1992 (vo veci druhého odsúdenia) a v rozsudku č.k. 5T 50/1992 zo dňa 29.04.1992 zrušil výrok o vine a treste ako aj všetky rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce. Žalobca bol na osobnej slobode obmedzený od 21.07.1992 do 21.08.1993, keď vo výkone trestu odňatia slobody bol na základe rozsudku sp. zn. 5T/50/92 od 21.07.1992 do 21.01.1993 a na základe rozsudku sp. zn. 5T/154/91 od 21.01.1993 do 21.08.1993. Žalobca trest odňatia slobody ním vykonaný v čase od 21.07.1992 do 21.01.1993 vykonal na základe rozsudku súdu sp. zn. 5T 50/1992 zo dňa zo dňa 29.04.1992, ktorý bol následne súdom v rámci povolenej obnovy konania v časti výroku o vine a treste zrušený a trestné stíhanie vedené proti žalobcovi bolo právoplatne zastavené. Uvedené skutočnosti neboli medzi stranami sporu sporné, žalovaná tieto skutočnosti nespороvala.

12. Druhou podmienkou pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody voči štátu v dôsledku nezákonného rozhodnutia, rozhodnutia o treste, ktorý bol vykonaný trest a v neskoršom konaní bolo trestné stíhanie zastavené, je preukázanie vzniku škody a jej výšky. Základným predpokladom uplatnenia majetkovej satisfakcie je existencia škody, ujmy a skutočnosť, že došlo k neoprávnenému zásahu a majetková ujma vznikla. Škoda predstavuje ujmu, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného a je objektívne vyjadriteľná peniazmi, ušlý zisk spočíva v tom, že nenastalo zväčšenie majetku poškodeného, ktorý by bolo možné, nebyť škodnej udalosti, dôvodne očakávať s ohľadom na predvídateľný sled vecí. Škoda predstavuje ujmu, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného a je objektívne vyjadriteľná peniazmi. Škoda v podobe ušlého zárobku spočíva v tom, že nenastalo zväčšenie, resp. rozmnoženie majetku poškodeného, ktorý by bolo možné, nebyť škodnej udalosti (protiprávneho konania), dôvodne očakávať s ohľadom na predvídateľný sled vecí. Pri nároku na náhradu straty na zárobku je nutné vzhľadom na uvedené vychádzať z priemerného príjmu pred vznikom škodovej udalosti teda vychádzajúc z priemerného príjmu, ktorý následne poškodený nedosahoval a ktorý dôvodne mohol očakávať pri obvyklom chode nebyť škodovej udalosti, nástupu na výkon trestu odňatia slobody.

12.1. Žalobca uplatnený nárok titulom náhrady straty na zárobku preukazoval predloženou pracovnou zmluvou uzatvorenou dňa 19.08.1993 medzi žalobcom ako zamestnancom a spoločnosťou SOFTIP spol. s r.o. ako zamestnávateľom a jej neoddeliteľnou súčasťou mzdovým dekrétom zo dňa 19.08.1993. Z predložených dokladov vyplynulo, že žalobca uzatvoril pracovnú zmluvu s dohodnutým nástupom do práce dňa 19.08.1993 v pozícii programátor a dohodnutou mesačnou základnou mzdou 6.000,- eur. Z predložených listinných dokladov je nepochybné, že žalobca mal pracovnú zmluvu uzatvoriť v čase, keď bol vo výkone trestu odňatia slobody, pracovný pomer žalobcu mal vzniknúť v deň, ktorý bol určený ako deň nástupu žalobcu do práce t.j. dňa 19.08.1993, pričom dňa 19.08.1993 bol žalobca ešte vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý preukázateľne vykonal až dňom 21.08.1993 ako to vyplýva z Potvrdenia o výkone trestu odňatia slobody zo dňa 03.01.2017. Žalobca bol vo výkone trestu odňatia slobody v čase od 21.07.1992 do 21.08.1993. Žalobca však nijakým spôsobom nepreukázal, že v čase pred nástupom do výkonu trestu odňatia slobody bol zamestnaný, že mal príjem a že práve z dôvodu nástupu do výkonu trestu odňatia slobody došlo k strate príjmu. Žalobca nijakým spôsobom nepreukázal, že v jeho prípade práve v dôsledku výkonu trestu odňatia slobody došlo k strate príjmu. Žalobca neuviedol ani skutkové tvrdenia o tom, že by pred nástupom na výkon trestu odňatia slobody bol aspoň predpokladaný výkon práce žalobcom, že žalobca bol zamestnaný resp. bolo by možné vôbec predpokladať jeho zamestnanie sa. Zo žiadnych skutkových tvrdení ani nevyplývalo v akej pracovnej pozícii pred výkonom trestu odňatia slobody mal žalobca pracovať, či vôbec pracoval, aký príjem dosahoval resp. by mohol dosiahnuť a že vôbec mal záujem sa zamestnať. Žalobca v tomto smere nielenže túto okolnosť nepreukázal ale ju ani netvrdil. Pri určení výšky náhrady straty na zárobku by súd v prípade preukázania nároku žalobcu vychádzal aj z pravdepodobného zárobku, ktorý by žalobca dosiahol, nebyť skutočnosti, že nastúpil na výkon trestu odňatia slobody. Súd však vzhľadom na absenciu tvrdení zo strany žalobcu ohľadom jeho zamestnania, jeho kvalifikácie, pracovného zaradenia, nemohol určiť ani pravdepodobný zárobok žalobcu, teda zárobok, ktorý by žalobca dosahoval nebyť škodovej udalosti, teda skutočnosti, že v dôsledku výkonu trestu odňatia slobody bol žalobca vyradený z pracovného procesu a teda nedosiahol príjem, ktorý by za bežného chodu vecí dosiahol. V konaní nebolo možné dospieť ani k vyčísleniu fiktívneho (pravdepodobného) príjmu žalobcu v relevantnom období. Žalobca sa obmedzil v tejto súvislosti len na predloženie pracovnej zmluvy, ktorú so zamestnávateľom uzatvoril na obdobie po prepustení z výkonu trestu odňatia slobody t.j. nie na relevantné obdobie.

12.2. Žalobca v prejednávanej veci nemohol byť v konaní o náhradu škody v dôsledku vykonaného trestu odňatia slobody úspešný z dôvodu, že neuniesol dôkazné bremeno v súvislosti s preukázaním vzniku uplatnenej majetkovej škody a jej výšky, keď nepreukázal vznik škody, ktorej náhrady sa domáhal. Je zrejmé, že žalobca počas výkonu trestu odňatia slobody nemal príjem a nenastalo zväčšenie jeho

majetku, ale zároveň nie je možné bez ďalšieho vyčíslíť ním uplatnenú náhradu straty na zárobku tak ako ho vyčíslil žalobca bez zohľadnenia ďalších relevantných skutočností. Žalobca neprodukoval žiadne tvrdenia, neuvádzal žiadne skutkové okolnosti a nenavrhol vykonanie dokazovania a obmedzil sa len na predloženie pracovnej zmluvy a mzdového dekrétu na obdobie od 19.08.1993. Pri vyčíslení straty na zárobku však nie je možné vychádzať len z predloženej pracovnej zmluvy účinnéj po prepustení z výkonu trestu odňatia slobody resp. v prípade žalobcu účinnéj ešte počas výkonu trestu odňatia slobody, nakoľko z takéhoto dokladu bez ďalšieho nevyplývajú skutočnosti podstatné na vyčíslenie pravdepodobného zárobku žalobcu v relevantnom období t.j. zárobku ktorý by žalobca mohol dosiahnuť v porovnaní s inými porovnateľnými pracovníkmi v relevantnom období, zaradenými v porovnateľnej pracovnej pozícii a v porovnateľnom mieste výkonu práce.

13. Treťou podmienkou pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody je preukázanie príčinnej súvislosti medzi nezákonným rozhodnutím/rozhodnutím o treste a vznikom majetkovej ujmy. Predpokladom vzniku zodpovednosti za škodu je existencia príčinnej súvislosti (kauzálny nexus) medzi škodovou udalosťou (nezákonným rozhodnutím) a vzniknutou ujmom. V právnej teórii sa týmto vzťahom označuje priama väzba vzťahov (objektívnych súvislostí), v rámci ktorého jeden jav (príčina) vyvoláva druhý jav (následok). O vzťah príčinnej súvislosti ide, ak je medzi nezákonným rozhodnutím a škodou vzťah príčiny a následku; ak bola príčinou škody iná skutočnosť, zodpovednosť za škodu nenastáva. Otázka príčinnej súvislosti nie je otázkou právnou, ide o jej skutkové posúdenie vo všetkých konkrétnych súvislostiach, pritom nie je rozhodujúce časové hľadisko, ale vecná súvislosť príčiny a následku, časová súvislosť ale napomáha pri posudzovaní vecnej súvislosti (R 21/1992). O vzťah príčinnej súvislosti medzi nezákonným rozhodnutím a škodou ide vtedy, ak škoda - majetková ujma vznikla v dôsledku nezákonného rozhodnutia, teda ak je medzi nimi vzťah príčiny a následku, pri ktorom platí, že ak by nedošlo k nezákonnému rozhodnutiu nevznikla by ani majetková ujma.

13.1. V prejednávanej veci žalobca neunesol dôkazné bremeno na preukázanie vzniku majetkovej ujmy, teda vzniku škody v dôsledku vykonaného trestu. Žalobca neodôvodnil a ani nepreukázal priamu a bezprostrednú súvislosť medzi ním vykonaným trestom odňatia slobody a vznikom ním tvrdenej majetkovej ujmy.

14. Žalovaná vzniesla námietku premlčania žalobcom uplatneného nároku na náhradu straty na zárobku, keď podľa § 23 zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom si žalobca nárok uplatnil po uplynutí jednoročnej objektívnej premlčacej lehoty. Začiatok plynutia premlčania sa viaže na deň právoplatnosti rozhodnutia, ktorým bolo trestné konanie zastavené t.j. deň 21.12.2016. Žalobca podal žalobu na súd dňa 15.05.2018 teda po uplynutí viac ako jednom roku odo dňa rozhodujúcej skutočnosti. Jednoročná lehota podľa zákona č. 58/1969 Zb. je lehota objektívna a na jej plynutie nemá vplyv ani prípadné podanie žiadosti o predbežné prerokovanie nároku. Posledný deň na podanie žaloby žalobcom pred uplynutím premlčacej lehoty bol deň 21.12.2017.

14.1. Žalobca k žalovanou vnesenej námietky premlčania nároku uviedol, že ním uplatnený nárok na náhradu straty na zárobku bol uplatnený včas. Žalobca požiadal o odškodnenie dňa 08.09.2017 a žalovaná nárok žalobcu odmietla dňa 07.03.2018. Odo dňa právoplatnosti rozhodnutia o zastavení trestného stíhania t.j. odo dňa 21.12.2016 do podania žaloby dňa 15.05.2018 ubehol 1 rok, 4 mesiace a 25 dní. Podľa § 9 ods. 1, § 22 ods. 3 zákona č. 58/1969 Zb. je potrebné odpočítať dobu 6 mesiacov (08.03.2017 - 07.03.2018) dobu počas ktorej došlo k prerokovaniu žiadosti o náhradu škody.

15. Podľa § 22 ods. 1 Zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom právo na náhradu škody podľa tohto zákona sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou na uplatnenie práva na náhradu škody zrušenie rozhodnutia, plynie premlčacia doba odo dňa doručenia (oznámenia) zrušujúceho rozhodnutia.

Podľa § 22 ods. 3 Zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom ak je potrebné nárok predbežne prerokovať na ústrednom orgáne (§ 9 ods. 1), premlčacia doba odo dňa podania žiadosti do skončenia prerokovania, najdlhšie však po dobu šiestich mesiacov, neplynie.

Podľa § 23 Zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom právo na náhradu škody podľa prvej časti druhej hlavy sa

premlčí za rok odo dňa, keď nadobudlo právoplatnosť oslobodzujúce rozhodnutie alebo rozhodnutie odsudzujúce na miernejší trest alebo rozhodnutie, ktorým bolo trestné konanie zastavené.

16. Premlčanie je definované ako uplynutie času ustanoveného v zákone na vykonanie práva, ktorý uplynul bez toho, aby sa právo bolo vykonalo, v dôsledku čoho povinný subjekt môže čeliť súdnemu uplatneniu práva námietkou premlčania. Dôvodné vznesenie námietky premlčania má za následok zánik nároku patriaceho k obsahu práva a súd nemôže oprávnenej osobe právo (nárok) priznať. Zásada hospodárnosti konania vedie k tomu, že súd prednostne posudzuje v konaní vznesenú námietku premlčania bez potreby vykonávania ďalších dôkazov na zistenie napr. výšky škody a podobne.

16.1. Uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 5T/50/1992 zo dňa 20.12.2016 o zastavení trestného stíhania žalobcu pre trestný čin vyhýbania sa výkonu civilnej služby podľa § 272c ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. nadobudlo právoplatnosť dňa 21.12.2016. Jednoročná premlčacia doba podľa § 23 Zákona č. 58/1969 Zb. uplynula dňom 21.12.2017. Žaloba bola podaná na tunajšom súde dňa 15.05.2018 teda po uplynutí zákonom stanovenej premlčacej doby.

16.2. Ustanovenie § 22 ods. 1, 2 zákona č. 58/1969 Zb. sa vzťahuje na premlčanie všetkých práv podľa zákona č. 58/1969 Zb. s výnimkou práva na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe či treste, ktoré upravuje ustanovenie § 23 zákona č. 58/1969 Zb. V prípade premlčania podľa § 22 ide o kombináciu subjektívnej a objektívnej lehoty a podľa § 23 zákon počíta len s jedinnou objektívnou lehotou v dĺžke jedného roka pričom táto premlčacia lehota začína plynúť dňom právoplatnosti rozhodnutia, ktorým došlo k zastaveniu trestného stíhania. Uvedené vyplýva aj z dôvodovej správy k ustanoveniu § 23 podľa, ktorej

ide o premlčanie práva na náhradu škody za väzbu alebo trest upravené v druhej hlave, prvá časť, bolo treba pripnúť začiatok behu premlčacej lehoty ku dňu kedy nadobudol právoplatnosť oslobodzujúci rozsudok alebo rozhodnutie, ktorým bolo trestné stíhanie zastavené. Vzhľadom k tomu teda stačilo stanoviť len jednu objektívnu premlčaciu lehotu v dĺžke jedného roka.

16.3. Súd sa nestotožnil s tvrdením žalobcu, že jeho nárok na náhradu škody v podobe náhrady straty na zárobku bol podaný včas a nie je premlčaný, nakoľko premlčacia doba počas predbežného prerokovania nároku t.j. v čase od 08.09.2017 do 07.03.2018, podľa § 9 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb. neplynula. Z uvedeného je zrejmé, že na plynutie objektívnej jednoročnej premlčacej lehoty podľa § 23 zákona č. 58/1969 Zb. doba predbežného prerokovania nároku nemá vplyv. Právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o treste sa premlčuje podľa § 23 zákona č. 58/1969 Zb. teda za rok odo dňa, keď nadobudlo právoplatnosť oslobodzujúce rozhodnutie alebo rozhodnutie odsudzujúce na miernejší trest alebo rozhodnutie, ktorým bolo trestné konanie zastavené.

16.4. Vzhľadom na vyššie uvedené, keď žalovaná sa dôvodne dovolala premlčania nároku žalobcu na náhradu straty na zárobku, súd žalobu žalobcu ako premlčanú zamietol.

17. Strany sporu znášajú zodpovednosť za skutkový stav a musia dokazovať svoje tvrdenia. V prípade, že strana sporu si nesplní povinnosť tvrdenia platiť, že neuniesla bremeno tvrdenia. Strany sporu musia tiež svoje tvrdenie preukázať, keď existencia tvrdenej skutočnosti je podmienená existenciou dôkaznej povinnosti, teda povinnosti strany predložiť resp. označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Nedodržanie povinnosti tvrdenia alebo dôkaznej povinnosti sa prejaví v rozhodnutí vo veci vo forme neúspechu strany v spore. Konanie je založené na kontradiktórnej zásade, podľa ktorej strana svoje tvrdenia musí preukazovať dôkazmi.

17.1. Žalovaný v konaní neuniesol ani bremeno tvrdenia a ani dôkazné bremeno na preukázanie skutočnosti, že odmenu patriacu žalobkyni za vykonávané činnosti pre žalovaného v mesiaci 09/2017, 10/2017 a 12/2017 zadržiava oprávnene a že povinnosť túto odmenu vyplatiť žalobkyni mu nevznikla. Žalovaný tiež neuniesol dôkazné bremeno ohľadne popretia tvrdení protistrany t.j. žalobkyne vo veci ohľadne skutočnosti, že voči jej osobe nie je vedené žiadne trestné stíhanie, že sa nedopustila žiadneho podvodného konania a že žiadne fiktívne zmluvy neuzatvárala.

17.2. Súd na základe právnych záverov mal po vyhodnotení vykonaného dokazovania za to, že nárok žalobcu bol uplatnený po zákonom stanovenej premlčacej lehote a na viac žalobca nepreukázal zákonom predpokladané podmienky pre úspešné uplatnenie náhrady škody podľa zákona č. 58/1969 Zb., keď v konaní nepreukázal vznik majetkovej ujmy titulom straty na zárobku a príčinnú súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím o treste a vznikom škody a preto žalobu v celom rozsahu ako nedôvodnú zamietol .

18. Podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

Podľa § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

18.1. Súd o nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku teda podľa úspešnosti žalovanej v spore, ale žalovanej náhradu trov konania nepriznal, nakoľko žalovaná si náhradu trov konania výslovne neuplatnila.

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Bratislava I, písomne v dvoch vyhotoveniach.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 127 ods. 1 Civilného sporového poriadku) uviesť proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolacie dôvody).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

V prípade, ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.